

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa G.G.
przeciwko C. Spółce Akcyjnej w Ł.
o zadośćuczynienie i rentę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 22 października 2019 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 lutego 2018 r., sygn. akt III APa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, zgłoszony przez adw. J.C..**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 lutego 2018 r., sygn. akt III APa (...), Sąd Apelacyjny w (...) – w sprawie z powództwa G.G. przeciwko pozwanemu C. Spółka Akcyjna w Ł. o zadośćuczynienie i rentę – oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. z dnia 27 czerwca 2017 r., sygn. akt VIII P (...), oddalającego – po ponownym rozpoznaniu sprawy – powództwo.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego powódka zaskarżyła skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała na przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W ocenie pełnomocnika powódki „Sąd Apelacyjny wydał wyrok, który w ocenie skarżącej jest w sposób oczywiście błędny, co sprawia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Istota rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego polega na przyjęciu, iż Sąd po zakreśleniu stronie (pełnomocnikowi) terminu do zgłoszenia uwag do doręczonych (nawet wcześniej) opinii biegłych może zamknąć rozprawę pomimo, że ów termin jeszcze nie upłynął. Zakreślenie terminu do zgłoszenia uwag do opinii biegłych - i szerzej - zakreślenie stronie terminu do zajęcia stanowiska w sprawie ma z jednej strony charakter dyscyplinujący, z drugiej jednak strony także gwarancyjny - w takim znaczeniu, że twierdzeń, wniosków czy zarzutów zgłoszonych do czasu upływu terminu nie można uznać za spóźnione. Rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego polegające na zaakceptowaniu sposobu procedowania Sądu Okręgowego ów charakter gwarancyjny zakreślonego terminu narusza. Prowadzi bowiem do sytuacji, w której strona zostaje pozbawiona możliwości skorzystania z przysługującej jej gwarancji procesowej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony twierdzeniem, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że pełnomocnik

powódki wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9

czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Przed wszystkim postawiona w uzasadnieniu kwestia – chociaż dotyczy sugerowanego naruszenia procedury – nie została powiązana, w konstrukcji uzasadnienia wniosku, z żadnym przepisem prawa procesowego. Autor skargi nie przedstawia odpowiedniej argumentacji, którą wykazałby oczywistą zasadność jego skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, że przeprowadzona przez Sąd pierwszej instancji ocena zgromadzonego materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego. Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej oceny dowodów przyjmując, że u powódki nie doszło po dniu 7 października 2010 r. do pogorszenia stanu zdrowia. Podstawę takiego ustalenia zasadnie stanowiły opinie biegłych lekarzy o trzech specjalnościach medycznych adekwatnych do schorzeń powódki. Biegli ci nie stwierdzili pogorszenia po dniu 7 października 2010 r. stanu zdrowia powódki, które pozostawałoby w związku przyczynowym z przedmiotowym wypadkiem przy pracy. W ocenie Sądu Apelacyjnego opinie biegłych lekarzy zostały sporządzone w sposób rzetelny i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego, a wynikające z ich treści wnioski orzecznicze zostały wyprowadzone w sposób logiczny. Sąd drugiej instancji podkreślił, że powódka nie zgłosiła do opinii żadnych skonkretyzowanych zastrzeżeń w określonym przez Sąd pierwszej instancji terminie, który upłynął w dniu 26 października 2016 r. Nie uczyniła tego także w dodatkowo przez Sąd wyznaczonym terminie 7 dni. Wprawdzie termin ten upływał 14 czerwca 2017 r., a w dniu 13 czerwca 2017 r. rozprawa uległa zamknięciu, to jednak nie można nie zauważyć, że doręczenie opinii biegłych nastąpiło w dniu 12 października 2016 r., a więc 8 miesięcy wcześniej. Strona działająca przez zawodowego pełnomocnika miała realną możliwość krytycznego odniesienia się do tych dowodów. Skonkretyzowanie stanowiska strony odwołującej

się w tej mierze nie nastąpiło także w okresie odroczenia przez Sąd publikacji orzeczenia i co istotniejsze, nie ma go również i w apelacji tej strony.

Zaakcentować należy, że przedmiotem skargi kasacyjnej jest orzeczenie Sądu drugiej instancji, a nie pierwszej instancji. W myśl bowiem art. 398¹ § 1 k.p.c. od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie strona może wnieść skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego.

Sąd Apelacyjny, gdyby zaszła taka potrzeba, mógł uzupełnić postępowanie dowodowe. W postępowaniu apelacyjnym wnioskodawczyni reprezentowana była radcą prawnego – pełnomocnika z urzędu, który ani w apelacji, ani na rozprawie nie złożył wniosku o dopuszczenie dowodu z nowej opinii biegłych. Na rozprawie sprostował błędy zawarte w apelacji.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1.).

W pkt 2. Sąd Najwyższy oddalił wniosek pełnomocnika skarżącej o przyznanie od Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego za pomoc prawną świadczoną skarżącej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, gdyż niepowiązany z żadnymi przepisami prawa wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania jest oczywiście bezzasadny (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 11 maja 2011 r., II CSK 699/10, LEX nr 811923). Jeżeli sama jakość wniosku bez wątpliwości nie zapewnia przyjęcia jej do rozpoznania, skarga kasacyjna nie podlega rozpoznaniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 r., II PK 286/11, LEX nr 1215148).

as